

а не царевото нечестиво Аріанство. Ученіе-то на всевышніа познавамъ, то е право; некъ прочее пострадамъ за истинж-тж“. Епархъ-тж извѣсти царю си, какъ Василий сѧ не кои и стои твърдъ и непреклоненъ въ вѣрж-тж си. Царь-тж сѧ люто разсърди и рѣши да погуби Василиа.

Нъ сѧще-то врѣмѧ неговый сынъ Балатій сѧ разколава отъ ненадѣйнж болѣсть, и обезнадѣженъ отъ лѣкаре, доде на ѹмираніе. Майка му сѧ сълзы влече при царѧ и му хортѹваше: Знай че ты постѣпвашъ съ Бога неблагодѣствително, ты озлобавашъ праведны-тѣ и наказвашъ невинны-тѣ, ето Божій гнѣвъ настѣпва; твой сынъ ѹмира. Валентъ, като чѹ това, повика Василиа и му каза: Мжжъ твърдъ и непоколебимъ въ вѣрж-тж си, ако ты държишь право-то Божіе ученіе и испзнавашъ неговы-тѣ заповѣди, то помолисѧ, за да оздраве сынъ-ми; Богъ ако та обича, като вѣренъ слѹга, ще испзани твое-то желаніе.

Ако сѧ обзрнешъ, о Царю! отгогори Василий, и ако исповѣдашь истиннж-тж вѣрж Божіж и да оставишь вѣрж-тж въ покой,